

CAO News 5

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 6, číslo 5

Květen 2004

VZKAZ MLADŠÍM

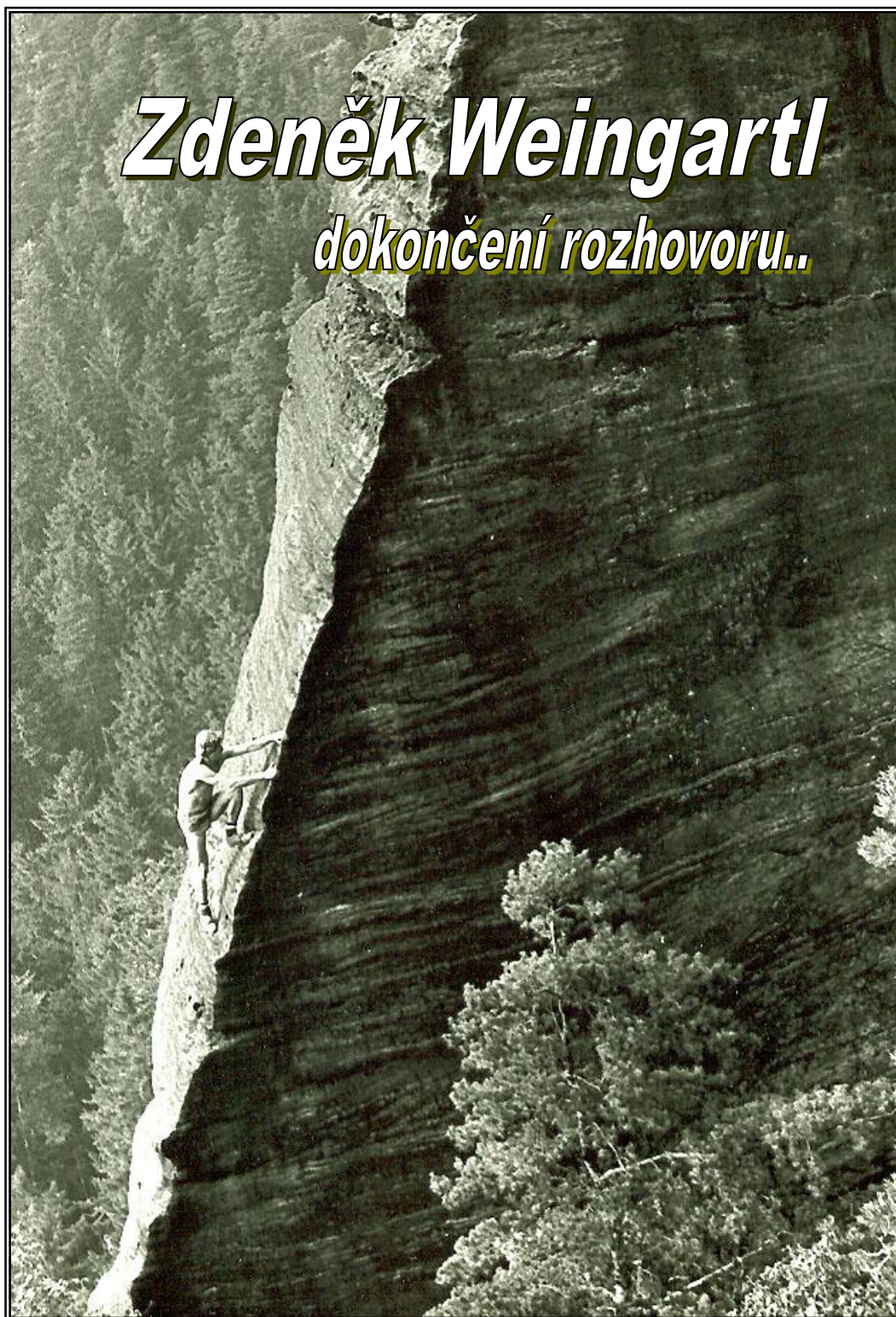

ZDENĚK
WEINGARTL

„Myslete na to, že v horách je lepší se vrátit, nežli riskovat všechno. Zase přijde další den, ten dnešní není poslední. Protože kdyby byl poslední, tak to už by bylo opravdu špatný..“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Rozhovor se Zdeňkem Weingartlem
- ✓ CHOC Wildspitze
- ✓ Skály u Měděnce
- ✓ Lyžařská Francie
- ✓ Finale Ligure
- ✓ Vysoké Tatry
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Čeká nás
- ✓ a mnohé další...

Zdeněk Weingartl
dokončení rozhovoru..

Vojtěch, Labské údolí. Na snímku Karla Merhulíka z roku 1981 leze sólo Jirka Petřík.

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Dubnová schůzka proběhla ve středu 7.4.2004 v restauraci **U Krčilů**.

Jako host se schůzky zúčastnil **David Nehasil**. Přinesl několik vrcholových knih a krabici, jako případný mustr pro výrobu nových.

Konečně se objevil **Milan Cestr** se vzory oddílových trik a mikin, takže to v jednu chvíli vypadalo, jako na tržišti.

O vzornou obsluhu se postarala usměvavá paní **Krčilová**.

Program dubnové schůzky:

- **Alpiniáda 2004 - Rocking.** Doplnění oddílového týmu o nejlepší lezce, taktika & strategie. Rocking proběhne od 29. do 30. května pravděpodobně v Ostrově.
- **Členské průkazy ČHS.** Opět nejsou, odpovědná osoba ani nedorazila na schůzi...
- **Zákazy lezení.** Všichni byli upozorněni na vyhlášené přechodné zákazy lezení v Labáku z důvodu hnízdění sokola stěhovavého. Počínaje 20.4. platí také pravidelný zákaz lezení na Vrabinci a Čimě (do 20.6.).
- **Povolání lezení.** Naopak od 1.4. je povoleno lezení na Hruboskalsku. Na 17.4. je plánováno tradiční „Otvírání skaláku“, pořádá HO Český ráj.
- **Cyklistické časovky.** 25. a 27.4. změříme své síly na kolech. **Jarda Uher** upozornil na změny, budou rozeslány pozvánky.
- **Oddílová trika.** Jak jsem již uvedl, tričkař **Uhde** dorazil a přinesl několik vzorů trik a mikin. Sepsal seznam zájemců. Kdo si nestihl objednat, musí urychleně přímo u Milana.
- **Ostatní.** Informace o dalších akcích (film JUMP! v Ústí nad Labem, akce Komplet Jedlák Horoklubu Chomutov), nabídka volných míst na zájezd do Francie a Švýcarska (Mt.Blanc a Matterhorn), novinky na internetu, víkendové lezení atd., atd..

Na závěr došlo na slíbené promítání filmů, které nám poslal **Pavel Kýsa Bechyně**. Nejvíce se očekávalo od strhujícího dokumentu o prvním skutečném výstupu na Císaře v Ostrově - S KYSLÍKEM!!! Bylo to fakt brutální (foto)...

Krásné jarní dny plné pohody a sportovních zážitků!!

Horám zdar!

Konečně si můžeme odškrtnout jeden veliký dluh – dokončení rozhovoru se **Zdeňkem Weingartlem**. V březnu jsme konečně získali kazetu s nahrávkou, takže pak už zbývalo jen rozhovor přepsat na papír, natukat do PC a zpracovat. Za několika měsíční zdržení se omlouváme.

Tady je slíbený rozhovor:

Zdeněk Weingartl

Dokončení rozhovoru...

Ptala se **Veronika Krčilová**, přepis a zpracování redakce **CNs**

Pro připomenutí – minule jsme rozhovor přerušili v okamžiku Zdeňkova rozhodnutí se k emigraci. Na dotaz, proč si zvolil právě Kanadu, odpověděl:

Říkal jsem si, že tam mi dají všichni pokoj a budu si moci dělat to, co budu chtít. To je přesně ono, proto Kanada. A samozřejmě příroda mě lákala, ale příroda je na celém světě. Ale člověk si musí říct jakou hledá a jakou chce najít. Šťastný může být člověk kdekoliv. Štěstí je jen otázka pocitu...

Na snímku manželka Ingrid, děti Kristýnka a Pavlík a Zdeněk Weingartl

Myslíte si, že ochrana přírody je dostatečná?

Rozhodně ne! Co lidi vykáceli za 200 let stromů, to už nikdy nevyroste. Vezměte si, že některé stromy v pralese rostou až 1000 let a těch pralesů i lesů všude ubývá. Takže já si myslím, že ta ochrana přírody je skoro ubohá. Promiňte, že to tak říkám, ale celosvětově určitě. A myslím si, že se díky tomu mění i to podnebí. V Malajsii, Amazonce, Austrálii, Novém Zélandu i v Evropě se lidi chovají k přírodě jakž takž, protože toho vykáceli už dost a toho zbytku si nyní váží, ale třeba Kanada i ta Amerika, Afrika, tam si pořád říkají, jako v Rusku, „vsjego mnoho“ a podle toho se chovají. Ale lesů není nikde dostatek. Včetně Brazílie, tam to mydlí furt. Jednou to pokácí, teď zavane vítr, něco odvane, něco snese voda do řek a co tam poroste? Nic! Takže si myslím, že je to otázka času, kdy lidi přijdou na to, že zmizí hranice a že si to klima udělají tak nepříznivé, že budou mít problémy vůbec tady přežít. Časem. Řekněme za několik set let.

Já bych se ještě vrátila k těm Labským pískovcům. Která oblast je pro vás asi ta nejlepší nejpřitažlivější, nejmilejší?

Těch oblastí je víc. Já už bych to dnes zahrnul spíš celkově. Když jsem třeba asi před třemi lety s Cikánem lezl Slunovrat na Starostu nebo když jsem lezl na Vojtěcha, kterého jsem lezl naposledy v roce 1969, tak to je, po těch letech, už spíš takový

hodně osobní vztah. Ke skalám mám dnes vztah opravdu tak celkově. Včetně třeba Jetřichovic nebo když si dnes zajdu do Skaláku, tak to už je 34 let, co jsem tu naposledy lezl. To už je hodně let. Zažili jsme všude možné něco.

To bylo taky nejen co kdo vylezl, ale byly to také vztahy lidí, kytara, večer se povídalo co kde kdo. Ně, že by se chlubil. Takové to vyprávění, které mělo trochu nádech, jako když se před staletími rytíři ve středověku scházeli a povídali si o svých skutečích. Bylo to takový.. Nevím, jak bych to přesně řekl. Protože nějak to cítím a slova někdy nedokáží vyjádřit všechny pocity. Bylo to prostě nejenom o lezení. Bylo to o horolezectví, o lidech a byla tam úcta a respekt a obdiv. A měli jsme i své morální ikony, kterým jsme se chtěli vyrovnat nebo jít podle nich. Byla to příroda, vztah k přírodě, vztah ke skalám, vztah k lidem. Bylo to opravdu pěkný.

Který spolezlec byl váš životní?

Brácha. Jednoznačně brácha. Jsou i jiná a mnohá jména, ale s bráchou to bylo dlouholetý a byl to takovej.. No, když jsme lezli, tak to nebylo o tom, že bychom byli ctizádostiví. My jsme věřili, že i to lezení má být na sportovní úrovni. Protože jsme si říkali, že ten život bychom chtěli žít tak, jak se má, a ne nějaké lži a podvody a korupce. No a tak jsme si spolu vytvořili takový náš vlastní svět a ten svět byl hezký. Takový mikrosvět. No nebyli jsme sami dva, bylo nás samozřejmě víc.

No a potom bylo potřeba, aby se udržely ty pravidla. Tak jsme lezli pořád těžší cesty a pořád víc a víc a tomu jsme se věnovali.

Měli jste v lezení nějaký vzor?

Měli jsme vzory, samozřejmě. Třeba Karel Krombholz. Nebo Dietrich Hasse, Emanuel Strubich.. No a potom i Bernd Arnold, který v podstatě to lezení posunul do vyšší sféry, o několik stupňů dál. Ty jeho cesty se po určitou dobu vůbec nelezli, protože lidi před nimi měli veliký respekt. Prostě se nelezli. A dá se říci, že Němci byli vůbec v té době o několik tříd vpředu, než lezení u nás. No a dá se říct, že my jsme se k tomu začali přibližovat a pak i jiní. Třeba Joštík, Luděk Šlechta i Šimon, který se zabil. Hodně jsme jezdili na chatu do Německa a tu německou špičku jsme za několik let dohnali.

Jaké je lezení v Kanadě?

Tak tam ten pískovec není, tam je hlavně žula. Jinak ale lezení je tam pěkný. Bydlíme ve Squamish (British Columbia) a tam se dá lézt v podstatě celý život.

Jak je to tam s jištěním?

Tak ty starší cesty jištěny moc nejsou, ale člověk má velký výběr, takže si může vybrat. No a pak ty novější cesty už jsou sportovní, takže jištěny každý dva až tři metry. Mě ale spíš baví ty klasiky, protože na ty sportovní cesty potřebuje člověk přeci jenom trénink. To musí trénovat pořád, že jo. V naší době se lezli hlavně spáry a rajbuňky a na to člověk moc jištění nepotřebuje.

Jaká je klasifikace v Kanadě?

Používá se stejná jako v Americe. To znamená 5.9, 5.10 atd.

Lezete pořád?

Lezu. I když občas není moc času jako třeba nyní, ale jinak lezu pořád.

Nejoblíbenější oblast v Kanadě?

V Kanadě je to ta Squamish. Je to žula a tam je výběr prostě od boulderů až po sedmnácti délkové cesty.

V dnešní době se hodně rozšířil bouldering i tady u nás v Labáku. Takže vy a bouldering?

Jo, jo. Žádný superbouldery sice nelezu, ale na výběr jich je u nás hodně a často chodím s dětmi, takže zkusíme skalky i bouldery.

A děti vedete k lezení?

Vedu je v podstatě hlavně ke vztahu k přírodě a jestli budou chtít lézt, tak polezou. Ale já je nutit nebudu.

Manželka leze s vámi?

Jo, manželka leze.

A přivedl jste ji k tomu vy?

Jo.

A jak se jí to líbilo?

To se musíte zeptat jí (smích).

(Volá na manželku:) Ingridko! Tady byl dotaz, jestli se ti to se mnou líbilo, když jsi začala lézt.

Manželka: No já jsem se ze začátku bála, ale líbilo se mi to. Pak jsem ten strach nějak překonala a bylo to fajn.

Já se vrátím k té Kanadě. Jsou tam na vrcholech knížky?

Nejsou, ale ty výstupy se dají zapsat v obchodech. Mají tam knihu, kde se zapisují prvovýstupy i výstupy a jinak se to šíří jenom ústně.

Jak fungují horolezecké kluby a organizace?

Fungují, ale řekl bych, že tady možná fungují o něco líp. Nevím, ale za mě to určitě bylo líp organizovaný nežli tam. Myslím si, že se v té době, tedy za komunismu, dávalo docela dost peněz na sport. Nevím, ale myslím si to.

Vy jste nyní v nějakém oddíle?

Já býval v Sokolu Bělá. Ale asi už nejsem, nevím. Neplatil jsem několik let, takže asi ne.

O lezení v Kanadě se toho u nás moc neví, určitě méně, jak o lezení v Americe. Zeptám se, kdo je tam v současnosti lezecká jednička?

To je dobrá otázka. Zase záleží, co máte na mysli, v jaké oblasti lezení. Protože říct, kdo je nejlepší od boulderingu, přes sportovní cesty, spáry až do těch hor, to jde těžko. Určitě mezi ty dobré patří třeba Matt Madelloni nebo Steve z Ontária – teď si nevzpomínám na příjmení (*pravděpodobně Steve Townshend. pozn. redakce*). Ten přešel během posledních pár měsíců několik 5.14, 5.15. A pak mnozí další. Jedni jsou dobří v horách jiní v boulderingu a bylo by těžké je srovnávat.

Kdyby jste porovnal dnešní horolezeckou scénu u nás a v Kanadě. V čem je rozdíl?

No já tady už dlouho nelezu, takže tu dnešní lezeckou scénu tady až tak neznám, že jo. V Kanadě se všechny cesty dělají z vrchu, často cestu nejprve navrtají a teprve pak ji zkouší, jestli vůbec půjde přelézt, ale to je asi už i tady.

Znají v Kanadě lezce od nás? Třeba Tomáše Mrázka?

Jo, myslím, že jo. Ty, co jsou v té špičce a ti co jezdí po světě, ti to rozhodně znají.

Dřív jste si kruhy a ostatní materiál hradili ze svého?

No tak určitě. Kruhy, navrtávky, temovátko, olovo, všechno ze svého. Nejdražší asi byly navrtávky, protože musely být kvalitní, aby se člověk rychle zavrtal. Odhadl bych to tak na několik tisíc korun ročně, což tenkrát nebylo málo. Z prvovýstupů jsem měl radost, ale raději jsem dělal přeazy, když už to tam všechno bylo. Protože ty prvovýstupy byly vysilující. Musel jsem třeba několikrát nalézat, protože jsem se nedokázal navrtat, občas jsem spadl, takže se i stalo, že jsem prvovýstup dělal i dva roky.

Karla Bělinu asi znáte. Co si o něm myslíte jako o lezci nebo o člověku?

No to je dobrý! Karel je, jak se říká, skalní dělník. Ale vždycky co jak přešel, bývalo relativní. Karel to občas ošidil, no. Já jsem ho nikdy nic velmi těžkého vylézt neviděl. Ale rozhodně se snaží, leze celý život, bojuje. A s Karlem byla vždycky veliká legrace, máme spolu dobrý vztah.

A co si myslíte o Jindrovi Hudečkovi? Říká se, že moc nebo skoro vůbec netrénuje a přitom stále leze neuvěřitelné prásky?

Myslím si, že Jindra je člověk, který leze na 100 %. Že když leze, tak tam dává co může. A samozřejmě když začal lézt, tak tam byl a pořád je veliký talent, ale za jeho úspěchy a vypracováním se je halda práce, odhodlání. Nebylo to tak, že by začal lézt hned 5.11 během prvního roku. Ne. Myslím, že někdy v roce 1978 s námi prvně lezl na Vojtěcha. To mu bylo snad 12 let, to bych musel počítat, no a od toho okamžiku, do roku 1982 mu to trvalo, než se dostal do těch IXc, Xa. A pak pokračoval dál, samozřejmě.

Vaše nejtěžší přečlená cesta má jakou klasifikaci?

Desítka, vyvedená desítka. A prvovýstup vlastně taky desítka.

Váš názor na dnešní cesty, magnesium, borháky?

No vývoj jde dopředu pořád. Stejně jako se hledá, jak posunout třeba výkon v běhu na 100 metrů, tak tohle jsou prostředky, jak posunout dopředu lezení. Já si myslím, že tím, kdyby se takto změnila ta pravidla, tak to posune i to lezení výrazně rychleji dopředu.

Dotaz od Lukáše Chalupeckého. Dva další jsme už víceméně zodpověděli, ale ještě se ptá, jaké jsou Kanadanky oproti Američankám.

Kanadanky jsou ženy jako jinde na světě, které žijí v jiných podmínkách. Jsou samozřejmě více obézní nežli tady, ale myslím si, že obezita u lidí stoupá celkově, protože lidem chybí pohyb. Po městě se chodilo pěšky třeba na nákupy, dneska jedinež autem. Do skal se chodilo pěšky, dneska autem. A večer je bedna, hry, párty anebo se jde do hospody, takže toho pohybu v přírodě i mimo ni je daleko méně. Proto jsou lidi sice více obézní i nemocní, ale zároveň i volnější. Proti Američankám tedy není moc rozdíl, ale možná jsou Kanadanky více emancipované. Jsou muži více brané a snaží se těm mužům vyrovnat.

Co by jste vzkázal mladší generaci?

Asi to, že vždycky je i zítra, že dnes není poslední den. A pak hlavně v horách, že lepší je se vrátit, nežli riskovat všechno. Zase bude další den, ten dnešní není poslední. Protože kdyby byl, tak to už by bylo špatný..

Zdenku, díky moc za rozhovor a přejeme, ať se Ti stále daří ve skalách, v životě i v obchodě!

redakce CAO News

CHOC Wildspitze

Na snowboardech z vrcholu Wildspitze

Richard Hamak RFK

HO Bořeň a CHOC Snowboard Team

Delší dobu jsme měli v plánu vyšlapat o prvním dubnovém víkendu na jeden vrchol a sjet ho z jeho 3/4 výšky. Z aktuálních informací o počasí a předpovědi na Netu jsme těsně před odjezdem usoudili, že tento plán odložíme, protože by to byly z 99 % vyhozené peníze. Jako náhradní kopec jsme nakonec zvolili rakouský vrchol Wildspitze (3774 m n.m.).

Vyrazili jsme 1.4.2004 ve 23.00. Do vesnice Vent v údolí Ötztal jsme dorazili druhý den brzo ráno a vyčkali jsme až spustí lanovku, která nás přiblížila k chatě Breslauer Hütte ležící ve výšce 2844 m n.m. Od vrchní stanice lanovky k ní i s těžším batohem dorazíte cca za 1,5 hodiny. Chalupa je v zimním období zavřená, ale je zde otevřená luxusně vybavená bivačovací nocležna /tzv. Winterraum/ včetně kuchyně, WC a solárních panelů.

Zbytek dne jsme trávili šlapáním a ježděním na prknech na panenských pláních v okolí chaty, spánkem a večerním karbanem při pití několika litrů různých druhů čaje. Budíček jsme nařídili na 5.00.

První z nás vylezl ze spacáku až v šest hodin. Kolem 7.30 jsme vyrazili a na vrcholu jsme stanuli něco před polednem.

Za sebe mohu říct, že jsem si fakt hrábnul. S prknem na hrbu, na nohou snowboardové boty a na nich řemínkové mačky ve kterých jsem do tohoto dne neudělal ani krok. Na druhou stranu jsem si v den svého svátku nemohl přát nic hezčího, než nádherné rozhledy z vrcholu tohoto kopce a super freeride jeho jižní stěnou. Samotný sjezd jsme nafilmovali, tak snad bude v dohledné době na světě krátký dokument.

CHOC SNOWBOARD TEAM:

Petr Máša Machold, Richard Hamak /RFK/, Michal Tybis Hrbáček, Petr Olda Hlaváček a taky lyžař Petr Herka Herian.

Poděkování:

Otto Cahovi a jeho firmě CHOC SNOWBOARDS

Foto archiv Richard Hamak

Skály u Měděnce

aneb Výprava na Žraloka zdařila se...

Pavel Kýsa Bechyně

Praha

V sobotu 3. dubna jsme s Petrem Vránkem a Jirkou Opelem vyrazili vytvořit cesty do nové lezecké oblasti k vesničce Měděnec. Čekala nás pěkná rokle s potůčkem a menšími rulovými masívy. Vytvořili jsme zde novou věž jménem Žralok a několik cest na masívy. Je zde již 8 cest klasifikace 2 - 6. Cesty jsou pěkně odjištěné, na věži i masívu je slaňák. Také o zápis do vrcholové knížky s pěknou karikaturou od Petra nebudete ochuzeni.

Jak se ke skalám dostanete? Z Klášterce nad Ohří se vydejte po modré značce směrem na Měděnec. Přejdete čtyři brody a asi po 400 m na pravé straně uvidíte skalní převis a nad ním ve stráni zmiňovanou věž. Vodu na vaření je možné bez újmy na zdraví brát přímo z potoka.

Přeji všem příjemné polezeničko.

PS: Jirka Opiel je 12ti-letý nadějný horolezec a je to syn Petra Vránka. (Teď jsem ho dobře nabonzoval, hihhi... Tak to nikomu neříkejte.)

(Na snímku prvovýstup Black Velvet VI na masív vlevo od Žraloka)

(Jiří Opiel leze Velrybářskou IV na Žraloka. Jistí autor.)

Skály u Měděnce

Žralok (věž, slaňovací kruh, kniha)

- Komínkem II - 30.3.2004 Petr Vránek. Komínem na vrchol.
- Přepad I - 31.3.2004. Petr Vránek. Z masívu přepad n.v.
- Přes plutev IV - 3.4.2004. Pavel Bechyně, Jirka Opiel, Petr Vránek. Vpravo od komína mírně položenou stěnkou na vrchol.
- Velrybářská IV - 3.4.2004. Pavel Bechyně, Jirka Opiel, Petr Vránek. Středem údolní stěny přes nýt na vrchol.
- Kapitán IV - 3.4.2004. Pavel Bechyně, Jirka Opiel. Vpravo od cesty "Velrybářská" hranou a stěnkou přes nýt na vrchol.
- Harpuna IV - 3.4.2004. Pavel Bechyně, Jirka Opiel. Vpravo od cesty "Kapitán" krátkou stěnkou a přes hranu šikmo vlevo na vrchol.

Masív vlevo od Žraloka

- Baron d' Arignac IV - 3.4.2004. Pavel Bechyně, Petr Vránek, Jirka Opiel. Vlevo od věže stěnkou přes nýt na vrchol.
- Black Velvet VI - 3.4.2004. Pavel Bechyně. Převislou stěnkou přes nýt na vrchol.

Komáří věž

(Okolí hájovny Hřeбенy u Líšné směr Kublov - věž č.1)

Na sosáček VI - 4.4.2004. Pavel Bechyně, Jirka Opiel

Z balvanu vpravo od "Cesta Hokeťáků" šikmo vpravo přes 3 nýty na vrchol.

(Na malém snímku vpravo autor článku i cesty nad třetím nýtem v cestě „Přes sosáček“. 4.4.2004)

Lyžařská Francie

Puy Saint Vincent

Libor Turbo Svoboda
CAO Děčín

Na přelomu ledna a února jsem se byl s partičkou přátel podívat, jak to ti Francouzi mají zařízené ohledně sjezdového lyžování. Ledacos jsem zaslechl o nekonečných sjezdovkách, vlecích a lanovkách bez front i ostrém svitu slunce a azurové obloze.

Tak tedy...

Vyrazíme v sobotu odpoledne z Prahy Karosou s lůžkovou úpravou. Po zkušenosti i s cestou zpět jsem usoudil, že doprava je na celé této akci ta nejodpudivější věc. Každopádně ráno dorážíme do lyžařského letoviště v nadmořské výšce 1600 m.

V místě se nás ujímají dva delegáti a všechno je řízeno až s minutovou přesností. Všechny věci se z autobusu nosí do společné místnosti a naše skupina je ihned vybavena skipasy a „odvelena“ na svahy. Což je na jednu stranu výhodné pro nedočkávané lyžaře, ale na druhou pro mě byl malým zkalením radosti pocit lehkého motání hlavy a tlaku v temeni, který jsem připisoval rychlému nabrání nadmořské výšky.

Další dny už ale byly dokonalým spojením primového počasí i skvělých služeb lyžařského střediska. Kontrola skipasů probíhá v 99% pouze v dolních nástupních stanicích a nahore už si vás nikdo vlastně ani nevšimne, pokud nemáte nějaký

problém. Sjezdovky jsou brilantně upravené... Až je jednomu za pár dní líto, že ho ani jedna mulda nekopne do nohou. Řešit je to možné výjezdem z vyznačené sjezdovky vedle a „valit to“ hlubším sněhem. Je to poměrně bezpečné (pokud na to máte fyzický potenciál), protože se nacházíte maximálně 50 m od nějaké jiné sjezdovky – nebezpečné je to hlavně z finančního hlediska v případě, že se vám něco stane. V horských oblastech lyžařských center v podstatě neexistuje odvoz sanitkou. Kvůli sebemenšímu zranění, jako je třeba zlomená noha, pro vás letí helikoptéra. Lepší je tedy dobře rozvážit rizika a své umění.

Většinou vám je první den nabídnuta možnost přihlásit se na některý z plánovaných výletů do jiných center lyžování. Je to poměrně levná záležitost (10 – 20 EUR), která se jistě vyplatí – dostanete se do některého opravdu špičkového, vyhlášeného místa, kde by vás týdenní pobyt jinak vyšel na neskutečné peníze... Já jel do Les Des Alpes. 250 km sjezdovek je sice v jednom dni neprojeditelných, ale z toho je minimálně jedna třetina modrých, tzv. přibližovacích. Po půlnoci se člověk zorientuje a najde si své. Středisko s nejvyšší nadmořskou výškou 3650 m už opravdu stojí za to. Naši přátelé vyzkoušeli zase extrémníčinu na La Grave.

Na svazích bylo dokonale. Jediným limitem mých najetých kilometrů byla vždy jen má kondice. Po třech dnech jsem byl tak tak schopný v jednom kuse ujet větší vzdálenost než 1 km uhlazené sjezdovky naráz. Za den se při dokonalém „hoblování“ na sjezdovkách dají najezdit desítky kilometrů.

Život v letovisku horské Francie je ale drahý od pečiva začínaje, přes víno a alkohol vůbec až po služby.

Základní potraviny: bageta 0,6; mléko 1,4; sýr camembert 1,5 (což je snad jediná komodita, kterou lze přirovnat k našim cenám); nejlevnější víno cca 3. Ceny v eurech, samozřejmě. Obecně vše alespoň o 50 – 70 % dražší. Snad nejstrašnější je cena ještě strašnějšího francouzského piva - 4,2 EUR za půllitr Kronsbourgu. Pro Čecha nemá smysl ani ochutnávat.

Apartmán ve kterém jsme bydleli byl zařízen spartánsky stroze, ale vcelku prakticky. Apartmány jsou většinou vlastněny soukromníky a spravovány agenturou v místě. Při nastěhování se skládá kauce cca. 150 – 200 EUR. Za předpokladu že se budete chovat slušně, nezanecháte po sobě nepořádek, rozbité věci a budete na chodbách zdravít správce máte velkou naději na vrácení kauce zpět.

Cesta zpět byla o to smutnější, že člověk ví o dalších 17 hodinách své a krom toho opouští místo, které bylo týden jeho učiněným lyžařským rájem. Všechno jednou končí. Každopádně obě cesty šly přežít a hlavně nebyly poznamenány žádnou nehodou. Dorazili jsme zdraví a plni zážitků. Není čeho litovat, jen se těšit na další rok.

Naše partička v Puy Saint Vincent, únor 2004

Finale Ligure

Jaro pod Monte Cuccem

Pavel Kýsa Bechyně
Praha

Na první jarní den jsem s Janou Řezníkovou odjel do Finale Ligure, kde jsme se v kempu pod Monte Cuccem setkali s dalšími lezci z Mariánských Lázní. Přivítání bylo veliké – vínem, rumem a slivovicí..

První den jsme se šli rozlézt na masív Rocca di Corno - Settore Sud. Další dny jsme lezli na Rian Cornei - Falesia del Silenzio, Monte Sordo - Carco dei Guaitechi, Monte Sordo - S. centrale a Monte Cucco - La Torre. Přelezli jsme spousty cest od klasifikace 4c do 6b+ a jednu cestu za 6c.

Počasí nám opravdu přálo 15 – 20°C a sprchlo jen asi 3x a to večer. Parta byla perfektní a měla společné tři jmenovatele: lezení, pití a jídlo. Večer jsem měl několikrát dojem, že jsme jeli do Itálie jen jíst a konzumovat víno, které se neustále muselo dokupovat (asi jsme léčili šok z krátkých vzdáleností mezi nýty). Měli jsme i gril a asi 70 steaků, řízky a karbanátky. Vůně se linula po celém kempu, ale my jsme nikomu nedali a všechno snědli podle pořekadla „sám mám málo“.

A na kolik vlastně vyjde cesta do Finale Ligure? Mýtné: Brenner 8 EU, Brenner - Piacenza 18.60 EU, Piacenza - Finale Ligure 11.20 EU (celkem 37.80 EU). Jeli jsme v autě dva a s naftou, vínem, jídlem a poplatkami jsme se každý vešel do 5500,- Kč za osm dní. Za kemp se nic neplatí.

K celému zájezdu mohu jen dodat, že parta byla opravdu skvělá a všem zúčastněným děkuji a přeji další skvělé chvílky ve skalách i mimo ně.

Tento článek jsem napsal za všechny zúčastněné - Jana, Edita, Renda, Jarda, Fanda a já.

Finale Ligure – co a jak a kde..

Jana a Béd'a Linertovi
Plzeň

Pokud bude na Monte Cucco foukat, je nejlepší **Monte Sordo + La Speccio - CELÝ DEN SLUNCE** a nefouká.

Příjezd nebo příchod: - po nábrežní ulici ze starého Borga směr Finále moře, na semaforech zahrnout vpravo přes most a za mostem opět se vracet vpravo. Na první křižovatce naproti bráně do starého Borga vpravo opět přes most a hned doleva. Pak se jede cca 1 km průmyslovou zónou až k mostu dálnice, před ním protisměrná odbočka a stoupá se až nahoru ke kostelu. Tam přes zákaz vjezdu úzkou cestou až na konec, 1 km nahoru, vlevo parkoviště a lavičky. Nechat auto a pěšky doprava po cestě k domům, dál až k vyschlému potoku, přes něj a po pěšině vpravo. Pěšina začne stoupat, přejde se nová paseka a cca 200 m masiv **Monte Sordo**, navazuje **La Speccio**, dále **La Parette Dimentikata**. Nad pasekou jsou teď nějaké nové lehké cesty asi za 4, ale nejsou v průvodci.

Monte Sordo: Settore centrale od cesty Franco e Ketty 6b+, cesty směr vpravo hezký sokolík L' Arco dei Guaitechi – 60 m 5c a 5b. A dále ještě několik hezkých cest doprava.

La Speccio: Super cesta 6a+ IL Cammino, jsou tam i 5 a 6 vpravo, 7 v převisích. Free Nelson Mandela 6b+ těžká vpravo, dobrá Così La Va 6a vpravo od Mandely, ještě vpravo 30 m poslední cesta 6a Senza Nome. Pak se dojde po několika minutách na Dimentikatu.

Dimentikata: Najdou se i 5.

Lze přijít i z druhé strany, dost velké stoupání - nechat auto hned dole při sjezdu silnice od Monte Cucca, přejít lávku a po značce (2x kosodélník) až k Tre Frati - lehké cesty, fotogenické. Dále odbočka vlevo po 3 červených bodech se dojde k Bric Scimarco - slunce až do 3 hodin odpoledne - hezké cesty hned na prvním pilíři 5 až 6.

Pak se podejde celý masív až do sedla, kde se pěšina začne svažovat. Pokud uhnete hned vpravo, dostanete se na terasu - výchozí cesty na Bric Scimarco - těžší cesty, ale moc pěkné – 2 x 5c - Inviata speciale a Pettit four, Dubbio - 6a a IL Senzo del... 6a+, těžší hned zkraje Brutto Anatroccolo 6b+, dále o kus vpravo např. False Promese 6b+, Fesurina 6b...

Pokud půjdete dolů cca po 30 m buď uhnout vpravo a přijedete opět k Dimentikate a jeskyni Grota Edera - ta stojí za podívání - vlezte se dovnitř a vnitřkem po stabilních lanech se proleze ven do Edery.

Pokud půjdete ještě kousek dolů a vpravo: Casa Valle - lehké cesty!! Tak 3 x 5, 4 cca 15 m. Tento příchod k Monte Sordu je tak 3/4 hodiny, ale nemusí se to objíždět!

Ria Cornei: Příchod k Falesia Silenzio - parkovat u kostela Orco, dát se kolem hřbitova po cestě nahoru až na planinu, vlevo olivový háj a domek. Cesta začne klesat a jít ještě tak cca 100 m po pěšině. Je tam vpravo mužik, vystoupá se na hřeben a za cca 1/2 hodiny (nikde neodbočovat) se dojde ke kramlím, dolů a vlevo. Celý masív od cesty Dous 5c doprava až k převisům jsou super cesty - slunce tak od 12 hodin až do večera - SUPER. Cesty od 15 do 30 m. Nejlehčí Golden Lady 6b+... Pokud půjdete pořád při skalách, dojdete k masívu Tempio di Vento - slunce hned od rána - horší přístup, ale nefouká a svítí slunce, spousta 6a a výš. Je to horní patro skal.

Příchod k prostřednímu patru: Z hřebínku od domku uhnout hned po pěšině vpravo a dolů pod skály - chce to průvodce, dojde se až k Principalle (Placonata - centrale). Slunce odpoledne a pozdě do večera. Hned zleva rajbas Dobro 6a+, doprava Sputnik, Foxtrot... Dál v pravé části LO Saiehh, lehké Verde Blu 6a, 5c, La Galina 5c. Pod skalami lze dojít až na Camelot I. a II., také hezké ale slunce později.

Ciapo delle Conche: Od Monte Cucco pěšky na kraj Rian Cornei, po značce červ. čtverec, jde se pod Ital Sieder - slunce dopoledne. I lehké cesty nejsou tak špatné, dál se pokračuje po značce až do sedla k velkému kamennému platu - Ciapo delle Conche. Tam se uhně vlevo a po 50 m začínají cesty - kratší a lehké.

Rocca di Perti:

Příjezd zrovna tak jako k Monte Sordu, ale neodbočí se před dálničním mostem, ale až tak 500 m za ním - druhá odbočka - je tam směrovka na Perti, podjede se tunelem dálnice - parkoviště je buď hned za nebo se vyjede až nahoru, směr k bývalému lomu. Není to moc pěkná cesta, velký sklon, ale jde to.

Lehké cesty na Rocca di Perti:

A) **Parette delle Gemme** - první skála vlevo nad cestou, slunce od časného odpoledne asi 12 hodin. Cca 5x 5 a 1x 4 (35 m)...

B) **Placca dell' Oasi** - kousek výš do ohybu zatáčky a dát se vpravo. 3x 5 a 4...

Ještě několik cest je Bric del Frate. Příchod od silnice od továrny těsně před Feglinem - až nahoru, hrozně nahoru a přes sedlo vpravo - sektor Settore Destro Ovest - např. Tra una E L' Altra 6b, Cacao Meraviglio 6b... Slunce odpoledne - namáhavý přístup, hezký rozhled.

Rocca di Corno: Příjezd druhým údolím od Finale Marina směr kemp a Orco z druhé strany, kousek za městem vpravo, velký špalek - Settore Sud - lehké cesty ale oklouzané - slunce celý den.

Jinak si myslíme, že jiné sektory a cesty už nestojí za to, většinu jsme obešli.

Vysoké Tatry

Malá Studená dolina – 24.-28. března 2004

Michael Vyleťal
HO Tisá

Abych nepatřil mezi lezce, co pořád jen slibují a nepiší, přispějí alespoň článkem o naší návštěvě Vysokých Tater. A protože je CAO News časopis takový, jaký je, doufám, že nebude vadit mé blábolení o tom, že jsme vlastně nic nevylezli...

Ta k jsem se dočkal. Po mých třech plánovaných zimních Tatrách, které nevyšly, konečně sedíme ve vlaku a máme namířeno, společně s ústeckým horolezeckým oddílem Spartak, na Terynu. S mým spolulezcem, Mírou Salabou, otvíráme první krabici vína a večírek začíná. V Praze nás trochu zdrží přestup a pak již uleháme na lehátka. Ještě proběhla malá otázka od spolucestující Olinky, jestli „chrápeme“ a pak jsme usnuli. Ráno jsme dostali od Olinky pochvalu za to, že jsme jen funěli, ale říkala, že to chápe, protože jsme byli opilí. No nevím jestli to byla lichotka, hlavní bylo, že jsme se vyspali a vlak nás odvezl do Popradu, který je pro Slovensko tím, čím je Chamonix pro Francii nebo Kathmándú pro Nepál.

Proběhla výměna peněz, gulášovka k snídani a uvítací borovička na šťastný návrat domů, což patří k jakékoliv cestě do Tater. Pak už jen tramvajkou do Starého Smokovce, lanovkou na Hrebienok a pak už jen pěšky, s těžkou krysou na zádech směr Teryna. Až pod velký hang byla cesta docela pohodová. Výstup tímhle hnusným kopcem nebudu moc rozvádět, ale byla to fakt dřina. Jen ti mladíci, kteří se vraceli, aby ostatním pomohli s batohy, mě moc nenadchli..

Druhý den, už plni nadšení, jsme vstávali brzy a těšili se do stěn. Bohužel nás přivítalo sněžení a mlha, tak jsme si nechali zajít chuť na štítu a šli jsme na led v Malé Žluté stěně. Od kamarádů jsme si půjčili šrouby a vyrazili vstříc vysněným cílům. Pod nástup to bylo z kopce, takže odpočinková cesta, ale náš výraz ve tváři ztuhnul pod rampouchem, který byl o půlku menší - přes noc celá polovina ledu upadla do doliny. No, určitě to bylo lepší,

než kdyby nám to při výstupu spadlo na kebuli.

Rozhodli jsme se tedy, jen tak pro zlepšení kondičky a seznámení se se sněhem, pro sněhový žlábek na Stredohrot. Sněhu tam bylo opravdu dost, a tak jsme se pěkně brodili místy až po pás. Cestu nám zpříjemňovala trojice kamzíků, kteří se přímo vysmívali našemu pomalému tempu a ještě si poskakovali po skalnatém hřebínku. Dolezli jsme do sedélka z kterého jsme měli krásný pohled na Malou Žlutou stěnu, Dolinu Pěti spišských ples a i na chatu. Dál už cesta pokračovala jen skalním terénem, takže jsme to otočili a po zadku fičeli dolů. Docela to ubíhalo a David, kterýrazil cestu, musel dole pěkně rychle uskakovat mým nabroušeným

mačkám. Ten den náš tým doplnila Iva. Večer se trochu popíjelo a hlavně plánovalo, ale ráno jsme se opět probudili do krásného humusu..

I náš plán na Malý Ladový štít se rozplynul po pár krocích, kdy nebylo na krok vidět. Rychlé rozhodnutí a otáčíme to dolů na Žlutou stěnu. Dolů nám to jde rychle, ale jen chvíli. Pak začínáme stoupat mezi Žlutku a Stredohrot. V polovině svahu nám konečně dochází, že to půjde lépe v mačkách. Za chvíli jsme u prvního žlabu a nalézáme do něj. Svah se docela hezky napřimuje, ale lano se nechce nikomu vytahovat. Bez lana stoupáme až do místa, kde nás zastavují skály. Dělam štand z jedné skobky, která tam viditelně nejde, ale váhu karabiny udrží, tak ji tam nechávám. Jiné místo na zajištění tu stejně není a Míra už netrpělivě přešlapuje, tak ho pouštím dopředu. První kroky byly takové nejisté, ale čím byl výš, tím víc jsem v laně cítil jistotu postupu. Nějaké ty smyčky, friendy a skoby taky dal a když vymotal délku, tak zašandoval. Pak stoupala Ivča. Na to, že měla jen jeden cepín, jí to šlo výborně a pak už byla řada na mě. Prstama jsem „vyloukl“ štandovací skobku, narovnal zmrzlé prsty a už jsem pelášil za nimi.

Na štandu to ve třech moc nešlo, tak jsem si vzal trochu materiálu od Míry a upaloval dál. První kroky byly ve skále a já si vychutnával nejtěžší kroky hned na začátku. Pak se terén trochu položil, přibýlo sněhu i ledu a šlo to výborně. Míst pro jištění jsem moc nenašel, takže jsem docela uvítal smyčku, která mě uklidnila až dva metry pod štand, kde mě došlo lano. Ale nakonec jsem ho přeci jen vybojoval. Společníci dolezli v pohodě a tak rychle, že jsem ani neměl čas, pokochat se okolními štíty. Sestup byl poměrně snadný - ujížděli jsme si to po zadku sestupovým žlabem. To byla paráda!

Další den opět stejné počasí: sníh, mlha, vítr, viditelnost do padesáti metrů. Nechtěli jsme se vrhat do neviditelného terénu, a tak jsme zamířili vedle Žluté stěny na Drobnou věž. S jedním cepínem lezeme sněhový žlábek. Lenivě se brodíme čerstvým sněhem a po pár krocích se střídáme v prošlapávání stopy. Když jsem se asi potřetí dostal na řadu, napadlo mě vypnout hlavu a jít nahoru po čtyřech. On se terén už docela dost napřimil, tak jsem byl rád i za ten jeden cepín. Když jsem

u toho nepřemýšlel, tak ten žlábek docela ubíhal a cestu jsem nakonec prošlapal až skoro na vrchol, kde zbyla jen vrcholová převěj. Na vrcholu zavládla spokojenost. Strmost terénu jsme odhadli na něco kolem 65°. A všichni jsme se samozřejmě opět těšili na jízdu dolů.

Pár metrů jsme museli nejprve sejít po nohou, protože tam byl jen led a pak už jsme si to frčeli. Zpočátku trochu opatrněji, nikdo nechtěl skončit naplácnutý na kamenech, ale dole už jsme to pustili šusem. Neměli jsme toho dost, tak jsme si šli sjet ještě včerejší sestupovku ze Žlutky.

Dole jsme si uvařili polívku a pomalu šli zpátky na chatu. Všichni jsme už byli unavení, ale ještě nám to nedalo a že si přejdeme Pfinovu kopy a sjedeme si jí po zadku. Mezitím se vytáhla mlha z údolí a viditelnost se snížila až na pět metrů, ale šli jsme. Když jsme došli nad žlábek, vypadal sice vysněžený, ale v té mlze nebylo vidět až na konec. A protože opatrnosti nikdy není dost, jel jsem jako první jen pět metrů, zastavil se, podíval dolů a zas dalších pět metrů a zastávka. Teprve když jsem viděl, že i spodní část je vysněžená, tak jsem to pustil...

Jak jsem si tak jel, najednou jsem cítil, že se chybička asi přeci jen vloudila. Přišel ledík, pak kleč, cepín vypověděl službičku a první metrový skok ze skalky mě otočil přes nohy hlavou dopředu a já se prolít volným pádem ještě dalších sedm metříků i z druhé skalky. Cliffhanger by mi mohl závidět a já si na něj v letu i malinko vzpomněl. Naštěstí minulé dny vytrvale sněžilo, takže dopad byl do krásného prašánku.

Pocity byly všelijaké, ale když jsem zjistil, že bych mohl být v pořádku, tak jsem se zvednul a začal volat nahoru, ať nikdo další nejezdí. Neslyšel jsem ale žádnou odpověď a docela se o ně bál. Za chvíli naštěstí vidím svoje kamarády, jak běží kolem skály a volají, jestli je vše O.K. Přikývl jsem, že ano, ale byl jsem na sebe naštvanej, že se to vůbec stalo.

Od Ivy s Mírou jsem se pak dověděl, že když uviděli jak letí cepín vzduchem, moc se nerozmýšleli a běželi hned dolů.

Večer proběhlo před jídlem pár boroviček. Abych si uvědomil, co se stalo a rychle na to zapomněl. Ne jako na poučení, ale jako na blbost. Večírek se poté docela vydařil. Slivovice tekla proudem, kluci bušili skvěle do kytar a my se pomalu loučili s našim výletem.

Poslední den už nemělo cenu vyrazet někam daleko. Udělali jsme si cvičné záhrab, prokopávali se závějí a i tak si užili dost legrace. Na závěr jsme si chtěli skočit z převěje. Míra se připravoval ke skoku uprostřed, já si dělal místečko pro svůj skok na okraji převěje. Jak jsem si tak udupával odraziště, nechtěně jsem Mírovi převěj natrhnu a on se s ní pak krásně svezl bez přípravy dolů. Byl z toho sice trochu vyplašený, ale jeho úsměv, ve tváři plné sněhu, mluvil za vše...

Pak už nás čekalo jen smutné loučení a cesta domů.

Na pivo do Suché Kamenice

Vzpomínka na zaniklou hospůdku uprostřed skal..

Text: Jarda Kukla ml. Foto: © Jarda Kukla st.
„Rot Sport“ Labská Stráž

Při občasném víkendovém toulání ve skalách v okolí Suché Kamenice, můžeme narazit na mnoho starých cestiček a cest, které jsou již dnes zarostlé a zapomenuté. Jejich důležitost dokazuje pouze precizní a pečlivá práce, s kterou byly cesty tvořeny. Tu a tam je detailně opracovaný schod, jinde je skála vysekaná tak, aby nepřekážela v chůzi.

V době počátku 20. století tu byl čilý turistický i pracovní ruch a cesty byly plné lidí. Suchou kamenicí procházeli kupci, turisté, poutníci, ale i dřevorubci, kteří zdejší cestou tahali skácené stromy. Někdy se zde zplavovalo dokonce i dříví.

Takový ruch se samozřejmě neobešel bez pořádné hospody. Jedna taková vznikla v údolí Suché Kamenice na cestě mezi Labskou Strání a Arnolticemi. Říkalo se jí podle jejího zakladatele Krümerwandbauda (česky bouda pod Krümerovou stěnou).

Byla to dřevěná chajda vestavěná do skály jako srub. Stoly a židle měly tvar muchomůrek. V tichém malebném údolí to muselo být vskutku krásné posezení. Za války se zde tajně scházeli horolezci – antifašisté organizovaní pod „Rot Sport“. Za skříní v Krümerbaudě měli tajný východ do skalního komína, kterým mohli snadno uniknout pronásledovatelům.

Po roce 1945 se nový soukromý majitel chaty zastřelil a chata byla později zbourána. Dnes by nikdo nepoznal, že zde kdy nějaká hospodská chata stála. Posledními památkami na kdysi prosperující hospůdku jsou dva nápisy Krümerwand (Krümerova stěna) a občasný skleněný střep odrážející sluneční svit v korytu Suché Kamenice.

Foto: © Jarda Kukla st. „Rot Sport“ Labská Stráž a Jan Malík

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Synagóga - Miloš dřevorubec IX

26.9.2003

Václav Šatava s druhy

Cestou „Velký kout“ asi 5 m vzhůru a vpravo spárou, výše koutem (kruh) na polici (2. kruh) a stěnou přes 2 kruhy n.v.

Masiv Medvěd - Bombáro VIIIb

29.8.2003

David Vápno x Karel Jošák

Levou údolní hranou přes 2 BH do police a traverz k 2. BH cesty „Pusinka“. Tou na vrchol.

Růžová věž – Ráj na zemi Xa RP

3.4.2004

Tomáš Sobotka x Ondra Beneš

V údolní stěně vpravo od Peklo na zemi stěnou přes 5 BH na balkón v pravé hraně (stanoviště) a cestou Svatý muž n.v.

Kormidelník – Koma Xa AF

10.4.2004

Ondra Beneš x Tomáš Sobotka

Dolní variantou Železné opony přes kruh, levou trhlinou k BH, stěnou pod převis K, hranou a výše stěnou přes 3 BH ke 2. K Železné opony.

Hřensko

Leydeho věž - Cesta reformy VIIIb

6.11.2003

Jürgen Höfer x Paul Saß

Zleva na SV hranu a tou přes 2 kruhy a hodiny na vrchol.

Stříbrňák - Moderní údolní cesta VIIc

22.7.2003

Thomas Häntzschel x Jürgen Höfer

Jako Údolní cesta až na 2. římsu (nad ní 2. kruh) a stupňovitou hranou a stěnou na vrchol.

Věž Stříbrné stěny - Zlatá střední cesta VIIIb

18.10.2003

Jürgen Höfer, C.Höfer

Mezi cestami „Přímý Stříbrný šíp“ a „Dlouhá cesta“ stěnou a rampou přes kruh, dále ke klenuté římsce (nad ní 2. kruh). Převislým sokolíkem a stěnou přes 3. kruh dále k traverzu (římsce) cesty „Dlouhá cesta“. Stěnou (4. kruh) přímo k malému převisu a rampou k 5. kruhu. Stěnou přes 6. kruh a hranou na podstavec. Jako „Stará cesta“ na vrchol.

Malý Pravčický kužel - Čokoládová strana VIIb

21.9.2003

Jürgen Höfer, C.Höfer, T.Häntzschel, H.May, J.Thiele, U.Friedrich

Středem Z stěny přes 2 kruhy ke kruhu „Staré cesty, tou n.v.

Rájec

Bumbrlíček - Malá hrana VIIb (RP VIIc)

1.11.2003

Mario Witte, J.Munde, J.Nescheida, J.Prinke

Údolní hranou přes 2 kruhy na vrchol.

Ovšem POZOR - v Rájci to vře a bobtná – nastěhoval se sem Karel Bělina a tvoří a tvoří...

Tokáň

Kost - Osteoporóza VIIb (RP VIIc)

8.11.2003

Jürgen Höfer, Ch.Otremba

Zprava údolní stěnou přes kruh, výše zářezem k díře. Nad ní spárou na vrchol.

Z došlých SMS, e-mailů a telefonátů

Kiwi je pěkná slípka..

Pozdrav z Nového Zélandu od Filipa Zahradníka:

„Čau všichni, zdravím vás ze severního ostrova. Domu se chystám až za několik dní, protože mám letenku na konec května. A taktéž víza. Po škole jsem si sháněl job po internetu na vejškovky, jinak tu zatím makám jako volunteer pro správu národního parku. Nemá to chybu. Minule jsme třeba vypouštěli Kiwi ptáka do přírody, tak jsem ho osobně držel v ruce. Je to pěkná slípka. Pak nás zase poslali kopat do pralesa trek. Paráda! Byl to takovej tejdenní Zabílkáč, akorát jsem místo lezení přesazoval kytky a stavěl nové mosty a musel při tom mluvit anglicky. Samozřejmě Yoko je tu se mnou, takže samotou netrpím. Mějte se fajn, aspoň jako já..“

Filippo, t.č. Nový Zéland

Pozdrav od naší milé SpinningBarbie II

Z Ameriky ještě jednou Pavla SpinningBarbie Kudrhaltová:

„Ještě k otázce rozdílnosti lidí u nás a v US... No to je tak... Já jsem se opravdu ze začátku nestačila divit, co je to tu za lidi a ještě teď je často nechápu! Nedá se to asi dost dobře popsat, ale díky tomu mi došlo, že my Češi můžeme být hrdý na to, jaký jsme, co umíme a odkud pocházíme! Amíci si tu jen uměle vytváří dojem, že oni jsou ti nej i vše, co se týká Ameriky! A já se tu dostávám denně do situací, po kterých se pak ptám - panebože, jak si oni něco takového o sobě můžou myslet?! Nehledě na to, že tu jsou všechny možný národnosti z celého světa a samozřejmě, že nejvíc z těch, v kterých je slabá ekonomika, válka apod. Vzniká tu z toho obrovská kriminalita. Ale na druhou stranu, kdyby tu ti lidé nebyli a zůstali tu jen "Amíci", tak by celá země byla v prčicích, protože Amíci umí dělat jen v kancelářích a všechno ostatní dělají cizinci! Takže z toho všeho se dá usoudit, že domů se těším opravdu móóóc.. Tak zatím papa..“

Pavla Kudrhaltová, CAO Děčín, t.č. U.S.A.

A ještě SMS od Jindry Hnátkové:

„Tak už jsem máma! Matěj má 3,4 kg, 50 cm a vzteká se, když kojíme. Čusky..“

STŘÍPKY..

Pořadí nejlepších lezců

Neustále aktualizovaný žebříček sta nejlepších lezců z celého světa v lezení a boulderingu je ke spatření na serveru „8a.nu“. Ponechme stranou způsob jeho sestavování a podívejme se, jak vypadal stav k 1.4.2004:

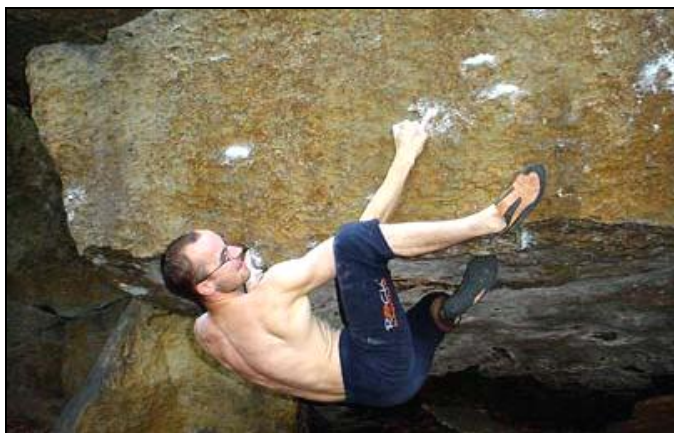
A. lezení

1. Patxi Usobiaga E, 2. Ramonet Julian E, 3. Tomáš Mrázek. Do stovky se dále „vešli“ 14. Adam Ondra, 39. Rost'a Štefánek a 90. David Raška.

B. bouldering

1. Bernhard Schwaiger A, 2. Frederic Nicole CH, 3. Si O'Connor UK. Z našich ve stovce nejlepších figurují 5. Rost'a Štefánek, 6. Martin Čermák a 16. Petr Resch.

Rost'a Štefánek je tak jediným Čechem, který boduje v obou žebříčcích, navíc v boulderingu figuruje stále do desátého místa. Také zatím zůstává i autorem nejtěžšího bouldery u nás a ani v Labáku se v cestách nikdo nedostal přes bájnou hranici Xlla, kromě Rosti (jeho Papírový měsíc na Krabici od sušenek).

Rostislav Štefánek v bouldery Armáda spásy v Labském údolí.

Kruhová záležitost

Velký den zažila hospůdka Hubert v Dolním Žlebu v sobotu 3.4.2004. Zřejmě poprvé v její historii zde proběhlo vystoupení hard core metalové skupiny. Děčínská formace **Kruhová záležitost** zahrála několik svých autorských písní u příležitosti 40-tých narozenin **Oty „Otáka“ Starého**. Tento skutečně netradiční dárek věnoval **Jiří „Šnek“ Prause**. I když to tak po pár prvních tónech nevypadalo, hospoda stojí stále a její bouřlivá historie je bohatší o další podařenou akci.

Krátce k profilu skupiny:

Skupina se od svých počátků před zhruba 2 lety věnuje zásadně interpretaci svých vlastních skladeb. Veřejná vystoupení se konají většinou v motorkářském klubu „Black Shadows“. Je velmi obtížné najít ten správný název pro nezaměnitelný styl kapely. Jedno je ale jisté. „Kruhová záležitost“ za to umí opravdu vzít.

Složení:

Ondřej Pecha (bicí), Ondřej Sýkora (zpěv), Jiří Sedláček (basa, vokál), Dušan Drahoš (kytara), Martin Kučera (kytara).

-PK-

Asiago 2004 - Mistrovství světa v OB

Na MS v orientačním běhu v Dolomitech (WMOC 2004 ITALIE, Asiago, 3.-10.7.2004), se chystají **Jana** a **Jaromír Pospíšilovi** z CAO Děčín (na snímku). Držíme palce!

Když už jsme u Jany a Jaromíra – nechtěně nám vypadli z krátkého reportu z jubilejního XXX. ročníku běhu Labským údolím. Nejen že běželi za CAO Děčín, navíc obsadili 5. resp. 9. místo!

Takže alespoň dodatečně dík za skvělou reprezentaci! :o)

Rozveselený Žofin

Pavla Žofina Žofku náramně pobavilo zjištění, že šťastným otcem z minulého CNs je **Honzka Švihnos**:

„Cha, chá, tak ho pozdravuj a můžeš mu vyřídít, že já mám od 19.2. holku...“

Oběma šťastným otcům ještě jednou gratulujeme...

A následuje odhalení..

Paradoxem je, že jsme ke zprávičce o šťastném otcí **Honzovi Švihnosovi** chtěli připojit nějaké veselé foto. Nakonec jsme vybrali toto: **Ů**

Teprve **Zbyněk Homola** (zřejmě právě od něj inkriminovaná fotografie je) nám otevřel oči: „Ahoj, v posledním CAO News máte fatální chybu! Střelec na poslední straně není **Honzka Švihnos**, jak se nesprávně domníváte, ale **Aleš Kalvoda** z oddílu HTW Děčín. No prostě chyby se vloudí i do těch nejlepších žurnálů..“

Moc se oběma omlouváme. Jak se to mohlo stát ovšem nevíme. Vždyť ti chlapi si nejsou vůbec, ale vůbec podobní...

(Zleva: Jan Švihnos, Aleš Kalvoda, Jan Švihnos..)

Co nového v OSTROVĚ..

Kemp a hospůdka v Ostrově již zase funguje na plné obrátky. Obsluhuje zde mladý, šikovný personál a okatá děvčata vás třeba i ve 3 hodiny ráno obslouží s překrásným úsměvem a odhaleným pupíčkem. Točí se zde desítka Gambrinus a dvanáctka Plzeň. Tak hurá všichni na Ostrov!

Všem, kdo se přičinili za znovuzrození této oázy, přeji mnoho zdaru a trpělivosti s věčně žiznivými horolezci!

Pavel Kýsa Bechyně, Praha – foto iNet Prazdroj

Jizerský člověk 2004

Již třetí ročník lezeckého dvojboje **Jizerský člověk** proběhl dne 28.2.2004 v Oldřichovském sedle. Akci pořádal HO Loko Liberec. Oč v této zajímavé soutěži jde? Stručně řečeno nejprve hodně vylézt a pak hodně vypít..

Startuje se pouze ve dvojicích. Během lezecké části je dovoleno konzumovat i vlastní nápoje. Každá dvojice musí vylézt alespoň 2 body v pití. Na jednu věž mohou být počítány max. 2 výstupy, věž musí být uvedena v novém průvodci Jizerských hor. Počítají se vylezené cesty v duchu pravidel, budoují se takto: I ... 1b; II ... 2b; III...3b; atd.; VIc ...8b

Druhá část se odehrává „v kůlně u Kozy“ (známá restaurace Hausmanka v Oldřichovském sedle). Bodování kulturní části: pivo 0,5 l, víno 2 dcl, velké rum ... 1b; magický voko ... 3b; šavle ... -5b (mínus!!); po sobě nebo po partnerovi zkonzumovaná ... 20b (jedna šavle může obíhat maximálně 3x).

Průběh očima zúčastněných: „Počasí nám v porovnání s rokem 2003 celkem přálo. Vítězná dvojice David - Marek se stala držitelem rekordu závodu v celkovém hodnocení. Překonali rekord r. 2003 (Doudleba - Mára, 134,5 bodu) o 23,5 bodu. Zvítězili s přehledem v lezecké části, vylezli nejtěžší cestu závodu (Tuhýk skalní na Homoli, kl. 6b) a ve společenské části přechlastali i nesmírně silnou dvojici Bobr - Panda.“

Děk za zdárný průběh akce patří hlavnímu rozhodčímu Romanovi a za poskytnutí věcných cen KH-sportu, HUDY sportu a Wind-sportu.“

JIZERSKÝ ČLOVĚK - výsledovka

poř.	lezecká dvojice	oddílová příslušnost	cest	body chlast	body celkem
1	D. Kofr- M. Pešík	HO Loko Lbc	34	55	158
2	Píščák – Sokol	HS MARABU	33	33	132,5
3	J. Koudelka - DRN	HO Loko Lbc	26	21	101
4	Bedy – Banán	HO Loko Lbc	21	34	100,5
5	Panda – Bobr	HO Loko Lbc	18	47	89,5
6	Pepino – Cipis	Hradec Králové	12	42	84
7	Ulbrichová – Kašpárková	HO Loko Lbc	18	31	72
8	Adamec – Svoboda	Praha	19	25	71
9	Šimek – Keltner		7	13	35
10	Vik – Holušová	Alpin HK	5	14	24
11	Voříšek J. - Voříšek J. ml.	Stráž n. Nisou	2	9	13
12	Viková - Volejník	TOP I	1	11	12
13	Radostný - Radostný ml.	Stráž n. Nisou	2	7	11

Foto © archiv HO Loko Liberec

Rozhořčení Pavla Kaly

Radost z pěkného zimního vandru zkalila **Pavlu Kalovi** (na snímku) nová skoba na Milštejně a trempíci, prohánějící se v žigulíku chráněnou oblastí.

Tři dny putovali v březnu s **Drahomírou Makůvkou Říhovou** sněhem po Lužických horách i po lezeckých oblastech. Vystoupili na Jedlovou, Luž, navštívili kozí farmu ve Světlé, Mařeničky i Milštejn. První noc spali na chatě Luži, pak už raději pod skalním převisem.

Na lezení to nebylo, ale i tak tři dny utekly mnohem rychleji, než ty pracovní...

(Makůvka a žigulík, kterým se trempíci proháněli chráněným územím..)

-kal-

Záchranná akce v Rájci..

V drama se změnil lezecký den pro jednoho německého horolezce. Při pětkovém výstupu spárou na Vyhlídkovou věž v Rájci mu projela noha zúžením ve spáře a za kotník se zaklínila, jako dobře založená smyčka. V převislé spáře lezci, při marných pokusech nohu uvolnit, brzy došly síly a zůstal za ni bezmocně viset.

Jeho spolulezkyňe naštěstí rychle doběhla pro **Karla Bělinu**, který shodou okolností lezl nedaleko a ten zorganizoval téměř hodinu trvající záchrannou akci.

Nejprve bylo třeba rychle k lezci slanit, přizvednout ho a zafixovat. Další mu nožem rozřízli tkaničky na uvězněné lezačce a pak se pokoušeli nohu uvolnit. Nedařilo se, noha modrala a natékala, tak bylo nutné vytrhnout ji z uvěznění násilím. Nakonec se to podařilo, i když jen za cenu pořádných škrábanců a odřenin.

Možná nešťastnému lezci táhl hlavou příběh, kdy si jiný horolezec musel z uvěznění zpod spadlým balvanem pomoci vlastnoruční amputací ruky kapesním nožem.

Tento skončil díky rychlé pomoci podstatně lépe..

Přání šťastného uzdravení

Ve dnech začínajícího jara se podrobil operaci **Petr Kučera jun.** (na snímku).

Šťastné uzdravení mu přeje rodina a celé CAO.

-PK-

Dočasný zákaz lezení v Labáku

Dne 5.4.2004 bylo lokalizováno SCHKO Labské pískovce další zahníždění chráněného a ohroženého druhu ptactva v Labském údolí na pravém břehu. Z tohoto důvodu vyhlašuje SCHKO na blízké okolí hnízdiště **Přechodně chráněnou plochu** (dle §13 zákona 114/1992 Sb. + novely).

Z toho vyplývá:

- Pro návštěvníky omezení pohybu pod a nad skalami
- Pro horolezce zákaz lezení v období do 30.6. na věže a masivy od Duhové věže po masiv Prezident (tj. věž: Duhová věž, Vezír, Želva, Skleněný vrch, Vřesová věž, S a J Tyršova věž, Sluneční věž masivy: Duhová stěna, Lofas, Tatman, Krunýř, Mrtvá stěna, Buková stěna, Pražská stěna, masiv Ozvěna, masiv Prezident.
- SCHKO LP vyznačí přímo v terénu chráněnou oblast informačními cedulemi.
- SCHKO LP bude oblast hlídat proti narušiteli strážci příp. najatými hlídači, v kritické době alespoň 20 hodin denně.

V případě nerespektování vyhlášené přechodně chráněné plochy mohou být uplatněny sankce až do 50 000,- Kč.

Horolezectví je v CHKO povoleno na výjimku, pokud nebude respektováno toto dočasné omezení, tak bude horolezcům výjimka odebrána. Případné dotazy směřujte na SCHKO Labské pískovce – email: labpis@schkocv.cz

SCHKO Labské pískovce

Tolik sdělení SCHKO Labské pískovce.

Za redakci **CAO News** dodáváme:

Respektujeme toto omezení a dopřejme nádherným a plachým dravcům klid k vyvedení mláďat. Odměnou nám třeba jednou bude pohled na živého tvora, který miluje volnost a svobodu určitě stejně, jako my. Díky!

Komín 100

Nedávno se na stránkách JAMESu objevil téměř bájný epos o prvním přelezu tatranské cesty „Komín 100“. Superlativy při líčení svého přelezu nešetřili **Dino Kuráš** a **Dodo Kopold**. Po slovních spojeních jako „extrémně náročná cesta“, „nejtěžší, co jsme do té doby lezli“ či „hotový psychický teror!“ neopomněli opravdu taktně připomenout, že tou dobou v Tatrách zahynuli čeští horolezci.

Způsob prezentování tohoto údajného prvního opakování ihned zdrchalo nemálo lezců ze Slovenska. Svůj pohled na věc poslala také **Jana Hrozová** z Děčína:

"Dočetla jsem se ve Vašem Jamesáku, že cesta Andreja Belici Komín 100 na Kačacieho mnícha byla poprvé přelezená po 27 letech. Chtěla by jsem k tomu dodat malou poznámku, že to není tak úplně pravda. Už totiž v březnu roku 1985 tuto cestu úspěšně vylezli Libor REBEL Hroza (v té době byl v HO LOKOMOTIVA Brno) a Viktor Káňa (ten v té době žil v Bratislavě). Pamatuji si, že neměli dobré počasí a na cestu vyráželi v pátek ráno z Popradského plesa a v neděli po obědě už byli na Popradskom. Libor se o té cestě tehdy vyjádřil, že byla těžší, než čekal, ale zase o něco méně náročná než Danielova cesta na Kačacieho mnícha, kterou lezl též v zimě s V. Konečným z Brna."

S pozdravem Jana Hrozová

Moje seznámení s **Jindrou Hudečkem**

aneb, kdo vymyslel přezdívku HUDY...

Fery „Ampér“ Záběhlík mi jednou v palírně vyprávěl, že když se názorově rozešel s Weingartlama, tak sebral Hudyho a udělal „Existenční vzpouru“. Hudy zatloukl 2. nebo 3. kruh a Fery vylezl tu převislou nálevku na vrchol.

„To tenkrát muselo bejt silný kafe“, povídám já. A Fery jenom žoviálně připustil, že tam měl starosti, nic víc, znáte ho. Každopádně to lezli v září 1979 a to bylo Hudymu 15 let?!

(Na legendárním snímku Vladislava Pelce leze Hudy v tepláčkách a bačkorách cestu Světlo mého života IXb na Čihadlo v Labském údolí. © VI.Pelc)

V té době jsme se každý večer scházeli u Áni na Malagélo a Weingartlové neustále řešili Arnolda, Německo a Labák, přičemž občas padlo jméno „Hudy“. To jsem nechápal! Zdeněk, abych neotravoval, mi řekl: „Vole, nebude to dlouho trvat a uvidíš ho!“

A taky že jo. V listopadu 1979 se běžel v Dolním Žlebu běh Labákem na 11 km a tam běžel **Jindra Hudeček** v prastarých pohorkách hned za Ferym. Po závodě jsme s Jindrou a ostatními šli do hospůdky k Hubertovi.

A kdo vymyslel Jindrovi přezdívku HUDY? Přece **Karel Bělina!**

Jirka Petrini Petřík

Hohe Fürleg 3244 m n.m.

Těžké a drsné zimní lezení čekalo v Alpách **Karla Bělinu, Ivana Mála** a **Jörga Nescheidu**. Za cíl si zvolili dlouhý hřeben klasifikace IV+ na Hohe Fürleg (3244 m). Na chatě je od výstupu všichni odrazovali i vzhledem k obrovskému množství sněhu a mrazu -14°C .

Po několika kratších a lehčích cestách nastoupil na hřeben jen Bělina a Málek. Nástup znamenal úmorné nekonečné brodění po pás sněhem.

Ani pilíř nebyl snazší. Sníh a led téměř znemožňoval jištění, nedařilo se ani nalézt nýty. Klíčová délka plně prověřila jejich psychickou odolnost v okamžiku, kdy už to šlo stejně jen nahoru. Karel si zachoval chladnou hlavu a celou cestu nakonec úspěšně vytáhl.

Do bezpečí horské chaty se dostali až pozdě večer vyčerpaní ale šťastní, že to vůbec přežili..

V loňském roce vylezl Karel v Alpách třicet (!!) výstupů, z toho několik podle knihy 100 extrémních alpských cest...

Foto © archiv CNs

Kdo je Jana Řezníková?

Jdete po ulici, míváte dívky, ženy a vůbec netušíte, kdo jsou. Co mají rády, jaké mají koníčky, trápení, touhy a co jim právě vrtá hlavou. A mezi těmi tisíci potkáte třeba i ji - pracující matku od tří dětí a horolezkyni.

Jak je šikovná v životě, to nevím, ale vím, že ve skalách jí to jde opravdu dobře. Je to taková malá šikulka. Svědčí o tom nemálo prvovýstupů s věhlasným Karlem Bělinou, se kterým ráda leze a nevádí jí ani ranní vstávání, traverzy ve stěně, odřené ruce od spár, česnek, víno a pivo.

I tento víkend (10. a 11. 4.) se přidala k prvovýstupům v Rájci (VIIc) a v Ostrově (VIIIc) a že jí to šlo, to mi věřte! A pokud je někde ve stěně problém, tak si prostě zahýká a je po problému.

Při lezení si dokáže i povídat se svojí čtyřletou Jájinkou, která si hraje pod skálou. Jako minule:

Jana se držela prstíčkama na spoďáka za jednu ruku v mírně převislé stěnce a druhou hledala chyt, když v tom její dcerka pod skálou říká, že jí došly šišky na složitou stavbu nového domečku. Jana jí s klidem odpoví, že to tedy rychle doleze a šištičky jí nasbírá. Pak vzala škrabku, přitáhla se a byla na vrcholku...

Tak to je Jana.

A vy zase jdete po ulici, míváte dívky, ženy...

Pavel Kýsa Bechyně, Praha

Rozlézání se na Xb

Skupinka Brňáků nevycházela v Labáku pod Trünem z úžasu. Dva borci přišli s tím, že se musí rozlézt na nějakou IXb. Navázali se a na rozlezení si dali.. ..Xb!

A kdo jsou tito svérázní lezci? **Pavel Pavouk Černý a Ríša Litochleb**. Stalo se 18.4.2004.

Velikonoční Aadršpach a Křížový vrch..

Z původně silné lezecké bandy se nás na chalupě v Olešnici v Orlických horách sešla jen asi polovina. V Ádru nás v několika oblastech přivítaly zbytky sněhu (do půli lýtek), bílé křížky na stromech a nápisy docela surově načárané palcovým písmem přímo na skalách:

Zákaz lezení.. Lezecké aktivity jsme proto raději přesunuli na Křížový vrch, kde se sice neodehrály převratné výstupy, ale kam jsme vylezli, tam jsme byli letos první.

Večer na chatě vlastní sauna, slivovice, pivečko, kytara a sbor sytých hlasů. Inu, pěkné to bylo..

Zúčastnění: Hrabáňovi, Chárovi, Jedličkovi, Vaisharovi a smečka psů

Bouldering táhne..

Bouldering je jistě starý jako lezení samo. Jako samostatnou disciplínu ho ale do světa uvedl až jeho duchovní otec **John Gill**. Dlouhou dobu „šutering“ zůstával na okraji zájmu (a zvláště u nás). Teprve v posledních několika letech zažívá nebývalý boom a počet lezců, věnujících se boulderingu se už jistě přibližuje počtu klasických skalkařů. U nás na tom má zásluhu především **Rost'a Štefánek, Petr Resch, Andrey Chrastina, Martin Spilka, Karel Hegr** a dnes i mnozí další.

Zajímavé je, že pokud „načapete“ ortodoxního lezce s boulderem na zádech, určitě vám odpoví, že si ji koupil JEN kvůli tomu, že se na ní dobře spí..

V minulých dnech vyrazili na Sněžník i **Jan Jěňa Paul** a **Vláďa Prcek Nehasil**. Na dotaz, čím je ta boulderem, následovala odpověď:

„Boulderem patří Veronice (4 měs.), výborně se na ní spinká...“

Na snímku leze **Jan Jěňa Paul** boulder DežaVÍ 6c+/7a

Foto © 2004, Vláďa Nehasil

Papírový měsíc Xlla

Soudě podle stop od magnézia někdo v pokusech o opakování této cesty postoupil už nad druhou římsu (*na snímku žlutá šipka*). Klíčové chyty si označil malou bílou čárkou, ale tady stopy končí. Uvidíme, jestli se neznámému přelez v brzké době podaří.

Kromě „dvanáctky“ vede na Krabici (na sušenky) ještě dalších pět cest. Leze se Nová stará IV, Pět vajec VI a Cesta hárajících fen V. Opakování zatím nemá Šplh o tyči VIIc od Petra Laštovičky ml. ani Plechová Venuše VIIa od Jiřího Cháry (*kromě samotného autora*).

Foto © 2002 Zdeněk Vaishar

Řádil zde stomatolog?!

Věž Zub na levém břehu Labe někdo „vylepšil“ několika vysekanými chyty. Ach jo..

Úspěšný rok Tomáše Rouse

pořád lezla, do Itálie a Francie (zvlášť oblasti nad Nice se mi moc líbily). No a Silvestra jsme strávili v Arcu, ale to se už moc neleželo... Tak zatím čus a ať se daří!"

Tomáš TOO Rous

Zachraňte kozy!

Nedávno jsme jeli na kole do Skaláku. Najednou se Petr zastaví, sleze z kola a řekne „Ticho, slyšíte?!“ Zaposlouchala jsem se a uslyšela podivné mečení... „To je koza, ne?“ odpověděla jsem. „Ne, to je muflon!“ Pomyslela jsem si, ty jo, živý muflon, toho jsem v přírodě ještě neviděla. Když mečení neustávalo, vydali jsme se tím směrem. Škrábali jsme se asi 10 minut do příšerné stráně se sklonek nejmíň 90 stupňů. Když jsme vylezli nahoru, stál na skalách přímo nad našima hlavama muflon v podobě dvou hnědých koz. Nechápu, jak se tam mohly dostat. Přístup k nim byl dost nebezpečný - úzká cestička a pod ní výška tak 15 metrů. Nějaký hodný člověk je zřejmě uvázal ke stromu a milé bláznivé kozy se utrhly, vyšly si za potravou na skálu a už nemohly zpátky. Koukala jsem na ně, ony koukaly na mě... Co teď? Sami je dolů nedostaneme, ale přece je tady nenecháme, když tak prosí těma svýma pruhovanými očima... Petr vzal telefon a zavolal hasiče: „Dobrý den, Viták, máme problém. Jeli jsme na kole do Sedmihorek a najednou slyšíme mečení a tak se jdeme podívat a oni jsou tady na skále dvě kozy. Hnědé.“ Hasiči si asi mysleli, že si z nich dělá srandu, a tak ho přepojili na policii do Liberce, ta na policii do Semil a ta na policii do Turnova (mezitím Petrovi neustále vypadávala baterie, takže musel volat párkrát znova). Po půl hodině dojele policie Turnov v podobě krásné mladé policistky a staršího policisty. Po další půl hodině se vyškrábali za námi do stráně. Necháпали, jak se tam kozenky mohly dostat. Když viděli složitý a nebezpečný přístup ke kozám, začali přemýšlet. Přemýšleli a přemýšleli, až zavolali na pomoc speciální jednotku ze Semil. Úplně jsem to měla před očima: Naběhnou tvrdí chlápíci v černém, naslaní za kozama a vysvobodí je ze spárů jisté smrti.. Bohužel jsme neviděli, protože jsme museli domů.

Špatně se mi od nich odcházelo. Jako kdybych cítila, že na nás spoléhají... I kozám to bylo určité líto. Koukaly za námi, dokud jsme nezmizeli za stromy a hlasitě přitom mečely. Co asi tak říkaly? „Nic se o nás nebojte, zachránci naši - speciální jednotka nás zachrání. Doufáme, že se ještě někdy uvidíme.“

I my doufáme. Doufáme, že nakonec vše dobře dopadlo a že kozy byly opravdu vysvobozeny...

Pavlína Sněžiková, HO Český ráj

Jubilea v měsíci květnu

Tentokrát jsou největší událostí měsíce hned dvoje čtyřicetiny našich kamarádů lezců a bikerů **Milana Myšáka Myšika** z Benešova nad Ploučnicí a **Miroslava Bilka** z Prahy. Přejeme lásku, štěstí a dlouhá léta.

Magickou 44 pak oslaví náš předseda oddílu **Jiří Houba Chára**. Chceme Ti říct, že máme skvělého kamaráda. Neměň se a buď stále fit.

Ilona Škálková, CNS

Další zapomenuté věže v Českém středohoří

Přímo nad prostorem bývalé střelnice litoměřického vojenského útvaru (dnes již nefunkční), nedaleko vesničky Skalice, se v severní stráni nachází věž vysoká cca 8 metrů se dvěma vrcholky – Trosky. Byla vylezena Náhorní cestou klas. 2.

Asi o 500 metrů dále na východ stojí druhá věž – Ostrostřelec. Její náhorní stěna je vysoká 7 metrů, údolní asi 10, obvod věže je 9 m. Věž je mírně nakloněná do stráně a byl na ni proveden prvovýstup údolní stěnou. Názvem cesty je Ročník 88, klas. 4. Na vrcholu byla založena kniha a zavrtán hák.

Věžky jsou horolezecky samozřejmě málo významné a byly ošetřeny snad jen proti „škodlivým Sasíkům“. Pozor, podobně jako Ptačí stěny u Bukovky je zde skála lámavá a volné bloky.

Dan Hölzl a Ivík Kubešová, krajské štáby CNS.

Sólo na Vojtěcha

Parádní fotky od **Karla Merhulíka** nám poslali **Jana a Jirka Petříkovi**. Pochází z roku 1981.

„Na fotkách jsem já sólo bez lana. V té době lezlo více lidí sólo, ale nemluvalo se o tom. Každopádně se z Vojtěcha vždy slaniło, dolů to nikdo nelezl. Bylo také zakázáno lézt bez přilby i jen v samotném sedáku, kromě toho bylo celé léto zakázáno vstupovat do lesa na levém břehu Labe. O vylučování z oddílu a placení pokut orgánům se nechci rozepisovat.“

Karel mi promine, když prozradím, že negativ je natočen trochu doleva a tím je z Vojtěcha parádní věž.“

Jiří Petřík

Zemětřesení na Vrabinci?

Na Hlavní věži se někdo bavil shazováním balvanů z vrcholu. Stopy po pádech kamenů zůstaly na několika cestách, na balkónu leží jejich rozbité zbytky. Východní spára „zemětřesení“ odnesla stupeň těžší – upadl velký stup, bez kterého je cesta o jeden stupeň těžší. Kdo lezete lehké cesty, opravte si to v průvodci, ať nejste nemile překvapeni: Hlavní věž – Východní spára 4 (původně 3).

A když už jsme u Vrabince – **POZOR!** Od 20.4. do 20.6. je zde každoročně **ZÁKAZ LEZENÍ!**

Do prodejny **HUDY sport** ve Hřensku přijmeme prodavače/čku. Aktivní znalost němčiny podmínkou, sportovní vzhled a alespoň částečná znalost lezeckého vybavení (oblečení a materiál).

Bližší info na prodejně. Michal Burdych Burda

VÝROČÍ

KVĚTEN 2004

- 2.5. **Milan Drásta, CAO Děčín**
- 4.5. **Pavel Holubák Kala, Česká Lípa**
- 6.5. **Miroslav Cach, HK Sokol Bělá**
- 9.5. **Pavla SpiningBarbie Kudrhaltová CAO**
- 14.5. **Petr Vításek Víták, HO Český ráj**
- 17.5. **Jiří Houba Chára, CAO Děčín**
- 23.5. **Miroslav Mištitík, CAO Děčín**
- 26.5. **Miroslav Bílek, Praha**
- 28.5. **Milan Myšák Myšík, KUR sport**
- 30.5. **Jan Švihnos, CAO Děčín**

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme - jaro plné vůní, barev a dobré nálady. Přejeme Vám krásné jarní dny plné sluníčka, vyhřátých skal a hodně pohody...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 21.-23.5. **Sraz horolezců v Jetřichovicích.** Tradiční horolezecký sraz v bivaku v Jetřichovicích. Info Hofman 776 277 294
- 28.-30.5. **Bezmezná Mezná.** Hudební festival v těsné blízkosti krásné lezecké oblasti Hřensko. Info na plakátech..
- 29.-30.5. **ROCKING.** Druhá disciplína Alpiniády 2004. Ostrov.
- 4.-6.6. **Sraz horolezců v Roklici** Pořádá HO Česká Lípa
- 5.6. **Babylonský triatlon.** Info Škálková, Vaishar
- 11.-13.6. **Sraz horolezců v Labáku.** Bivak pod Vojtěchem, info Uher
- 19.6. **Sedmistovky** – závod na MTB. Info Kučera, Hofman
- 21.6. **Letní Silvestr** - akce CAO, VI. ročník. Oslava nejdelšího dne a nejkratší noci. Starý skandinávský zvyk. Rest. U Kosti v Dolním Žlebu, sraz v 19.00 hod. Info Chára

V příštím čísle CAO News

- S dvěma Amíky si vylezeme Matterhorn
- Honza Horák nás pozve do Thajska (lezení i potápění)
- Nepálem nás ve vzpomínkách provede Jindřiška Řeháková
 - Petr Vránek prozradí jak najít nové věže
- Podíváme se na nové cesty nejen na našem „písečku“
 - Nezapomeneme na pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 2.6.2004!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Těsně po uzávěrce...

Jarda Kukla ml. nám poslal informaci o zprovoznění webu horolezeckého oddílu „Rot Sport“:

„Konečně se podařilo po dlouhé době kompletně dodělat oddílový web. Stálo to hodně práce, ale výsledkem jsou kvalitní stránky, na nichž je zpracována historie oddílu, pravidla, akce, články, nechybějí ani stanovy, nebo třeba zajímavosti z okolí.“

Stránky můžete najít na adrese: <http://rotsport.wz.cz>

PAMATUJ!

Kdo nečte CAO News, ten jakoby nebyl :o)

Hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci **CAO News**

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

PŘÍŠTÍ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA STŘEDU 2. ČERVNA 2004 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNÉ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ...

TAKŽE NEVÁHEJTE A PŘIJĎTE.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!